

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatblad N°. 124).

Zondag 10 Juni 1888. N°. 546.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonneementen en Advertentie aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden / 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonneementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam. Advertentie: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van hieldagen en Verlagen van Verzekeringen 10 Cent per regel.

De Opstanding.

ZEVENTIENDE ZONDAGSDEELING.

IV. (Slot.)

Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eerstelevende dergenen, die ontslapen zijn. (1 Cor. 15: 20)

Het recht verstand van de Opstanding Christi, in haar betekenis voor Gods kinderen, hangt uitsluitend aan het klare, heldere inzicht in het feit, dat hij ons Hoofd is en wij de leden zijns lichaams zijn.

Onder de folteringen van de pijnbank uit booser eeuwen was ook deze gruwzame pijniging, dat men iemands hoofd klemde in twee ijzeren halfronden, met pennen van binnen. Zet nu iemands hoofd daartusschen geklemd, dan was immers ook heel het lichaam zijn vrijheid kwijt en door het geklemd hoofd gebonden en genageld aan die plek. En omgekeerd, als straks de schroeven van het ijzeren werktuig dat om het hoofd geklemd zat, werden losgedraaid, dan was de bevrijding van het hoofd immers tegelijk de vrijmaking van het lichaam. Het hoofd kon niet geklemd worden, of het lichaam zat tegelijk vast aan de stang. Maar ook, het hoofd kon niet weer vrij uitgaan, of tegelijk met het hoofd kwam ook het lichaam vrij.

En zoo nu ook is het met den Christus. Hij is ons Hoofd, en de kinderen Gods zijn zijn mystiek lichaam. Dienengevolge kan hij niet aan het kruis geslagen, of zij gingen met hem in den dood; maar ook hij kon niet uit den dood vrij komen, of heel het lichaam werd vrij met hem.

Het hoofd rekent altoos tegelijk voor het lichaam, en het lichaam is altijd gerekend in het hoofd.

Houd deze waarheid onveranderlijk vast en al de raadselen van Jezus' Opstanding zullen u ontsluitend worden. Ge zult het dan verstaan, wat de heilige apostel zegt: „dat God u mede opgewekt heeft” toen Hij Christus uit de dooden opwekte. Maar ook wat Paulus aan de kerk van Christus schreef: „Indien Christus niet opgewekt is, zoo zijt gij nog in uwe zonden, zoo zijn dan ook verloren die in Christus ontslapen zijn. Maar nu Christus is opgewekt uit de dooden, en de eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn.”

Immers, Christus, uw Hoofd, stierf in de gestalte van een schuldige en geboekte, die zonde gemaakt was. Is nu deze Christus, uw Hoofd, onder dien doem gebleven, dan is hij nog in die gestalte, dan is dit nog zijn staat in rechten voor God. En natuurlijk, dan deelt gij dezen staat met uw Hoofd, en zijt dus nog in uwe zonden.

Maar ook omgekeerd, is Christus, uw Hoofd, door zijn Opstanding, uit dien staat van een schuldige in den staat van een gerechte overgegaan, en heeft hij altoos een eeuwige gerechtigheid teweeggebracht, dan schittert hij, uw Hoofd, thans ook in den staat van zuivere gerechtigheid, en bezit gij die zuivere gerechtigheid in en met hem. Nu Christus is opgewekt, zijt gij dus niet meer in uwe zonden. Gij hebt uwen gerechten staat terug, doordien hij is opgewekt. Opgewekt tot onze rechtvaardigmaking!

En in geheel gelijken zin is die Christus, uw Hoofd, nu ook „de eersteling dergenen die ontslapen zijn,” d. w. z. dat hij ontslap; dat hij ontslap als hun Hoofd; maar dat hij uit dezen slaap des doods weer op-

stond; en zulks evenzeer als hun Hoofd; zoodat in dit ontslapen en weer wakker worden van het Hoofd de waarborg ligt, dat ook de leden van zijn lichaam uit hun doodslaap ten leven zullen komen.

Denk u een schijndood, die reeds atgelegd en in zijn doodkist bijgezet was; maar die straks ontwaakt, en nu zijn hoofd uit de kist steekt; — is dan dit hoofd dat weer opleeft en naar buiten komt, niet de zekere waarborg, dat ook de overige leden van het lichaam straks uit de lijkwade en uit de houten kluis zullen uitreden? Is een hoofd niet altoos eersteling? D. w. z. gaat het niet altoos voorop en heeft het niet altoos een lichaam dat volgt? En indien dan ook Christus waarlijk het Hoofd is, dat organism met Gods kinderen als met zijn lichaam verbonden is, moet hij dan niet noodzakelijkerwijs eersteling zijn, en moeten dan de leden van het lichaam niet volgen? Is het anders denkbaar? Kan het hoofd zich ergens heen bewegen, dat het lichaam zich niet vanzelf mee beweegt? Zijn hoofd en lichaam niet lotgemeen van nature?

Welnu, dat is het dan, wat ook de Catechismus in de derde plaats als vrucht van Jezus' opstanding looft: „Ten derde is de opstanding van Christus ons een zeker pand van onze zalige opstanding.” Een stuk belijdenis, waarbij niet gehandeld moet van wat onze opstanding eens zijn zal. Dit punt toch komt eerst aan de orde bij het artikel van de wederopstanding des vleesches. Maar een stuk belijdenis, dat uitsluitend handelt over den waarborg die voor onze zalige opstanding, in de Opstanding van Christus ligt.

Bedoelt deze belijdenis dan, dat Jezus' Opstanding een bewijs is voor de onsterfelijkheid, of wil men voor een leven na dit leven?

Stellig niet. Althans de heilige apostel zegt niet: „Indien Christus niet is opgewekt, zoo worden ook de dooden niet opgewekt”, maar juist omgekeerd in 1 Cor. 15: 16: „Indien de dooden niet opgewekt worden, zoo is ook Christus niet opgewekt”.

Dit ligt dan ook in den aard der zaak. Zouk toch iemand zoo diep, dat alle besef van een eeuwig aanzijn hem ontging en dat leven al zijn leven werd, hoe zou hij dan ooit aan Christus' verrijzenis uit de dooden gelooven? Dat doet zoo iemand niet. Zoo iemand geloof aan niets meer. Aan geen Heilige Schrift. Aan geen Godheid des Middelaars. Aan geen mysterie der Vleeschwording. En hoe zou zulk een dan plotseling wel aan de Opstanding Christi gelooven? De uitkomst heeft dan ook getoond, dat zulke lieden reeds lang, en zeer lang, elk geloof aan Jezus' verrijzenis hebben uitgeschied, en dat het altoos volstrekt onmogelijk is, het geloof aan de onsterfelijkheid door verwijzing naar dit voor hen niet meer bestaande feit te bewijzen.

Dit kan eenvoudig niet. Nooit is één eenig mensch op dien grond aan de onsterfelijkheid gaan gelooven; en slechts oppervlakkig misverstand las dit een tijdlang in het apostolisch woord.

Onze Catechismus drukte zich daarom ook zeer nauwkeurig uit, toen hij beleeft: Christus' opstanding is ons een waarborg, niet van een aanzijn na den dood, maar van een zalige opstanding.

Immers niet enkel die van Christus zijn staan op. De ure komt, dat allen die in de graven zijn, de stem (van den Zoon) hooren zullen, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben tot de opstanding

des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der veroordeenis” (Joh. 5: 28).

Ge ziet dus aanstonds, wat de Catechismus met zijn spreken van „zalige opstanding” bedoelt. Het is hetzelfde wat Jezus noemde: de opstanding des levens, in tegenstelling met de opstanding der veroordeenis.

Niet dus daarvoor, dat er onsterfelijkheid is, niet daarvoor dat er leven na den dood zij, en zelfs niet dat er een opstanding zij, maar daarvoor dat deze opstanding voor Gods kinderen een zalige opstanding, een opstanding ten leven, en niet ter veroordeenis zijn zal, daarvoor ligt in Christus' verrijzenis waarborg.

„Opstanding” is niet hetzelfde als een „leven na den dood.” Die beide zijn streng onderscheiden. Het aanzijn na den dood begint terstond als de ontslapene zijn laatste ademtocht uithaalt, maar de opstanding komt eerst eeuwen later als de Christus wederkomt ten oordeel. Paulus zegt het zoo duidelijk: „Een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus; daarna die van Christus zijn in zijn toekomst, d. w. z. bij zijne wederkomst op de wolven.”

De opstanding ziet dus niet op het leven, of het aanzijn, op de existentie, die de gestorvenen terstond na hun dood beaiten. Neen, na hun dood volgt er eerst een ten deele beperkt leven, waarin ze nog niet zijn opgestaan, en waarin de heiligen van onder het altaar, de opstanding verbeidende, juist roepen: „Hoelang, o, heilige en waarachtige Heerscher!” En hun werd gezegd, „dat ze nog een weinig tijds rusten zouden!” (Openb. 6: 10, 11).

De opstanding strekt dus veel verder, en doelt eenigzins op den dooluchtigen dag des Heeren, als de triomf over zonde, ellende en dood geheel voltooid en volkomen zal uitbreken. Dit nu geschiedt terstond na den dood nog niet. De triomf dien het geloof behaalt, is nog slechts voorloopig. En de volkomen zegepraal over de onheilige machten en de vijanden Gods en de volkomen terugkeer van ongebroken paradijs-geluk, naar heel uw existentie, d. i. naar ziel en lichaam beide, en zulks in vereniging met heel uw geslacht en met een wereld, die er bij past, om u, — dit alles toef tot dat Christus wederkomt en straks de elementen versmelten.

Just danom nu is hier een waarborg noodig.

Reeds eeuwenlang zijn Gods kinderen in den dood gegaan, niet wetende hoe lang het nog duren zou, eer die volle triomf aanbreekt; maar dan toch zoo dat het voor Abraham en David, voor Johannes en Paulus reeds een machtige reeks van eeuwen werd. En al spelt het geloof de wederkomst des Heeren altoos als nabij, eenvoudig omdat geen Maranatha ooit anders dan met onmiddellijke verwachting in ons hart kan leven, toch kan de mogelijkheid niet ontkend, dat eer de Christus weerkomt, het aantal eeuwen dat sinds der Apostelen martelaarsdood verliep, nog zal worden verdubbeld.

Een waarborg wordt dus in ons sterfvervraagd, dat, als we machteloos in ons graf wegzinken, om wel bij den Heere te zijn, maar toch lang, misschien nog eeuwen de volle zegepraal te derven, het einde geen schriklijke teleurstelling zal opleveren, maar eens zeker, eens gewisselijk de zalige opstanding brengt.

En dezen waarborg, deze zekerheid biedt nu de Opstanding van Christus uit de dooden, niet aan de wereld, maar aan Gods kinderen.

Niet aan de wereld. Want de wereld belijdt hem niet als haar Hoofd. Zelfs verstaat een kind der wereld er niets van, wat dat zeggen wil: Christus ons Hoofd! Maar een kind van God verstaat dat wel. Hij ontwaart dat lichaam Christi in het trekken van de banden des levens en der liefde onder Gods heiligen. Hij voelt zich in dit lichaam als een ingevoegd lid. En als lid in dat lichaam inzijnde, beseft hij, hoe Christus voor heel dat lichaam het denkend, het alles beslissend, het eenig zelf-levend Hoofd is.

En naar gelang nu zijn zielsbanden aan dien Immanuel weer inniger gaan trekken, naar die mate wordt dat Hoofd des lichaams hem weer een macht in zijn leven. En al zijn heilige, inniger, teederder zielsleven heeft maar één uitwerking, om namelijk Christus steeds meer als zijn eenig Hoofd te gevoelen, en onder dat Hoofd zelf al kleiner en volgzamer te worden.

Die belijdenis van Christus als zijn Hoofd is dus geen uitwendige vorm of beelddespraak. Neen, het is een zielsproces. Eerst is hij nog tamelijk wel zelf het hoofd, en hij gebruikt den Christus. Maar allengs loopt dat om. Christus wast, hij wordt minder. En het einde is, dat Christus in alles zijn Hoofd wordt, en dat hij niet meer kan denken, ademen, bidden, ja drinken uit de Fontein en zijn ziele spijzen, dan door dit zijn Hoofd.

En naarmate ge nu door de practijk der ziel en den strijd des levens alzo inniger en waarachtiger onder uw Hoofd komt en zelf almeer lid van zijn lichaam wordt, des te sterker en machtiger wordt u ook de waarborg dien zijn opstanding u biedt.

Hoofd en lichaam zijn één, en kunnen niet gescheiden worden. Zonder lichaam stierve het Hoofd, en zonder hoofd stierve het lichaam. In beide onafscheidelijkheid ligt de zekerheid des levens. Daarom is de volharding der heiligen zulk een vast plechtanker. En hoe ook de aanvechting u verschrille, ooit wezenlijk denken dat ge uit Christus' lichaam weer zoudt worden uitgesneden, dat kunt ge daarom niet, overmits uw uitsnijding het lichaam zelf verninken zou.

Ge weet dus als kind van God, tegelijk met uw eigen levensbesef, dat gij als lid van het lichaam met het Hoofd van dat lichaam lotgemeen zijt; dat het lichaam het Hoofd volgt.

En overmits nu de Christus in zijn verrijzenis volkomen heeft getriomfeerd, zoodat de engelen hem dienden, de aarde beelde, aan het loome lijf al het brooze ontglipt was, en noch Roms heermacht, noch der Joden haat, noch des duivels grimmigheid iets tegen hem vermochten, maar hij, over al zijn vijanden triomfeerend, met zijn jongeren in zielsgemeenschap, kenlijk opvoer in eeuwige heerlijkheid, — nu is het u gemaakt, dat heel het lichaam Christi, met al zijn leden, denzelfden weg uit moet. Nu het Hoofd triomfeerde, kan het lichaam niet in smaad, noch in gedempte en beperkte verlossing blijven hangen. Nu moet zooals het Hoofd zegepraalde, ook heel het lichaam Christi en al wie lid van dit lichaam is, zegeprelen met hem.

En daarom de dag komt, komt zekerder dan onze voet den bodem der aarde drukt, dat het ook voor ons met alle beklemdeheid, met alle beperktheid, met alle halve verlossing een einde zal nemen, en dat we evenals ons Hoofd zullen verrijzen. „Het is nog niet geopenbaard, wat we zijn zullen, maar dit weten we, dat [als Christus op de wolven komt] wij hem, ons Hoofd, gelijk zullen wezen, want we zullen hem zien gelijk hij is.”

„Hem gelijk wezen”, dat is de triomf die wenkt. Niet, om middelaars te worden gelijk hij Middelaar is, of Gods eigen zoon, gelijk hij Gods eigen Zoon is. Dit is niet bedoeld. Dit kan niet. Maar wel hem gelijk wezen in staat en in glorie.

Gods vijanden niet meer als drijvers achter ons, maar als overwonningen onder ons. Alle machten van dood en ellende zonder vat of vermogen tegen ons. De zonde en alle gruwel der verleiding ontwapend. En wij naar ziel en lichaam, levende in het nieuwe organisme der menschheid, onder ons heerlijk Hoofd Christus.

In zulk verrijzen van Gods kinderen zal dus eens de Almachtigheid van Gods glorie volkomen triomfeeren over den harden felle tegenstand, waarmee alle onheilige macht nu nog tegen den Heere der heerlijkheid inworstelt.

Als God eens al zijn kinderen in glorie verrijzen doet, en niemand meer iets tegen hen vermag, zal de triomf van Gods majesteit blijken.

Daarom kostte Jezus' Opstanding zoo ontzettende kracht, dat de heilige apostel spreekt van „de grootheid der sterkte zijner macht, die Hij gewrocht heeft toen Hij Christus uit de dooden opwekte.”

Natuurlijk! Want die Opstanding van Christus was het planten van de banier der overwinning middenin zijn vijanden.

En vandaar is het dan ook zoo volkomen begrijpelijk, dat de wereld na eeuwenlang het Paaschlied onnadenkend te hebben meegezongen, zó niet de ontzaglijke betekenis van dat verrijzen van Immanuel gevoeld heeft, of ze heeft terstond den ban op dien psalm des levens gelegd.

Neen, riep de wereld, ik ben nog niet overwonnen! Het kan niet zijn! Christus verrees niet uit den dood!

En daartegenover nu zijn Gods kinderen weer gaan inzien, hoe juist in dat verrijzen van Christus al hun glorie lag.

Wie is het die vermoedt? Christus is het, die voor ons gestorven is, wat meer is, die ook opgewekt is, die ook voor ons bidt.

KUYPER.

„Een is uw Vader!”

En gij zult niemand uwen vader noemen op de aarde: want één is uw Vader, namelijk die in de hemelen is. Matth. 23: 9.

De Heilige Schrift spreekt geen hiërarchien sprak, maar menscheit.

Als er dus staat: „Gij zult niemand uwen vader noemen op aarde!” — dan heeft dit niets uitstaande met den vadermaai, die op uw lippen komt, als ge spreekt tot den man die u heeft gegeneerd. Het seert uw vader en uw moeder, verliest door dit strenge zeggen van Jezus niets van zijn kracht.

Op heel iets anders doelt dit dringend verbod, om toch niemand uw vader op aarde te noemen, en wel op een kwaad, dat in onze eeuw nog veel strenger bestrijding en kastijding noodig heeft, dan in de dagen toen Jezus het uitsprak. „Vader!” staat hier op hetgeen gegeneerd is in onze geest.

Wie niet dommel, maar leeft, niet droomt maar wakker is, niet onloopt met een leeg hart en een ijf hoofd, maar het hart met zichzich verrijkt, het hoofd met een wereld van gedachten bewoond heeft, voelt dat hij die heilige spanning zijns harten, dat hij dien schat van zijn denken niet met zich zelf heeft.

Eens was hij arm. Er was een tijd, dat hij niet zag wat hij nu ziet, niet bezat wat hij nu bezit. En sinds is hij tussenpozen, hij

en waardoor land en kerk met hebben. Overal is het lot gebruikt mag worden in zaken van geschil en die van belang zijn, daar het welzijn van ons en de menschen van afhangt en welker uitkomst men volgens geen ander middel hebben kan. Volgens Salomo's zeggen: „Het lot doet de geschillen ophouden en maakt scheiding tusschen machten.” Dewijl dan blijkt, dat het lot heilig is, een godsdienstig werk, waarvoor Gods bestiering op een andere wijze gaat, en maar gebruikt is en mag worden om gewichtige geschillen te doen oplossen, zoo besluit ik hieruit, dat een spel, dat door het lot gedirigeerd wordt, zondig en gruwelijk is.

Gij zult zeggen, wat maakt dat het kaartspelen? Waaroe dient dit gezegd van het lot?

Omdat het kaartspel zonder en buiten het lot niet kan gespeeld worden. Dit is in de ontleiding en het ontrangen van de kaart zoo openbaar, dat het geen tegenspraak lijdt. Want, elieve, wie bestierd de zaak, dat de ene speler goede en de andere kwade kaarten ontvangt, die een een uit of twee, de andere een een of twee, die een zooveel troef, de ander minder of wel geen. Geschiedt dat door de behoudende loofheid van den uitspeler of heeft dat de ontvanger in zijne hand? Ik weet, dat zij hierop een moet antwoorden, het is dan eenzijdig de Goddelijke bestiering, het lot; dit kan niemand loochenen.

De GAAY FORTHAN.

Is het kaartspel ongeoorloofd?

II.

De redenaar gaat tot de verklaring van zijnen tekst over. De aandacht der hoorders is groot, want helder en duidelijk is de preek. Eindelijk komt de spreker aan zijne toepassing. „Uit dit verhandelde,” zoo zegt hij, „om tot de toepassing te komen, blijkt dan, naar welken regel en tot wat einde een Christen verbonden en verplicht is, al zijne woorden en bedrijven te richten, zal hij toonen te bedoelen het groote einde, waartoe hij voor een korten tijd leeft, en bewijst hebben en aan anderen geven, dat Jezus zijn Heere is, en dat zijn naam hem ontzaglijk en zijn gebod voor zijn ziel lieflijk is; hij moet die in al zijn zeggen en doen openbaar maken. Dit eischt de heilige Paulus in den tekst en ik zie geen noodzakelijkheid, om dit gezegde door andere gelijklopende teksten te bevestigen, en met redenen zijne billijkheid te sterken, of te bewijzen, dat de heiligen, in Gods Woord geroemd, zoo geloofd hebben. Ik denk, mijne geliefden, dat des apostels gebod van alles te doen en te spreken in Christus' naam en tot Gods heerlijkheid zich zoo Goddelijk en elk onzer verbindend aan het gemoed opdoet, dat ieder

uwer overreed moet zijn om een gereede, vrijwillige toestemming aan het gezegde te geven, of hij moet zijne conscientie geweld aandoen.

Komende dan tot het stuk zelf, heb ik volgens dezen tekst uwe aandacht iets te zeggen over het kaartspel, dat ik voor het tegenwoordige voornamelijk op het oog heb onder andere spelen, omdat dit bij losse menschen de meeste voorspraak vindt, voor hetwelk velen pleiten, ook omdat het kaartspel zoo algemeen is doorgebroken bij menschen van allerlei rang.

Dit is dan mijne stelling: Indien een Christen alles wat hij doet met woorden of werken verplicht is te doen volgens des Heeren Jezus' gebod, in zijnen naam, dankende God en den Vader door Hem, zoo is het hem niet geoorloofd met de kaart te spelen.

Het gevolg zijt deze onderstelling is zoo duidelijk, dat het geen loochening kan lijden dan bij zulken, die de zonde deugd en het kwade goed heeten, op welken past: „Wee diegenen, die het kwaad goed heeten en het goede kwaad noemen. Wee diegenen, die in hunne oogen wijs en bij zichzeiven verstandig zijn, diisternis stellende tot licht en het bittere tot zoet.” (Jes. 5: 20, 21)

Het kaartspel is gruwelijk en verfoeilijk. Ellieve, wie gij zijt, overweegt eens deze volgende redenen in Gods vrees.

1. Omdat het noodzakelijk en onvermijdelijk in zich bevat, het misbruik van het lot. Het lot werpen in het spelen of buiten spel is een menschelijke daad, die den einde aangesteld, om door zijne uitkomst een zaak, die

ons onbekend is, van God te mogen weten. Het is een begeerte van Gods getuigenis, dat Hij een zeker verschil door het bepalen van zekere uitkomst in een gebeurlijke zaak wil wegnemen. Het is een ongewoon verzoek aan den heiligen God, dat Hij zijnen wil gelieve te openbaren in een zwaar geschil, waaruit men zich niet redden kan, noch door wijnsheid, noch door kunst of enig middel, en daar echter een uitkomst moet plaats hebben wegens de grootheid en den dringenden nood der zaak.

Uit deze beschrijving blijkt, dat het lot gebruikt mag worden, gelijk het ook de heiligen gebruikt hebben. Alron moest da loten werpen over de twee bokken, en lot voor den reine en een lot voor den weggaanden bok. Volgens Gods bevel geschiedde die verdeling van het beloofde land door het lot. Manthias werd door het lot tot een apostel verkozen. Doch tegelijk is openbaar dat het lot heilig is, dat God het op een bijzondere wijze bestiert, onidekende daardoor zijn wil en believen. Salomo zegt: „Het lot wordt in den schoot geworpen, maar het gehele beleid is van den Heere.” Waarom het ook een godsdienstig werk is, aangezien in zijn gebruik een verzoek en hede tot God geschiedt. De heiligen zelf hebben het lot gebruikt met nevensgaande aanroeping van Gods heiligen naam. De apostelen baden en reiden; „Heere, Gij Kommer der herten, wijs Gij van deze twee eenen aan, dien Gij verkoren hebt, om te ontvangen het lot dezer bediening en des apostelschaps,” en zij wierpen hunne loten. Waaruit blijkt, dat door het lot een uitkomst verwacht wordt, welke strekt tot Gods heerlijkheid.

ons onbekend is, van God te mogen weten. Het is een begeerte van Gods getuigenis, dat Hij een zeker verschil door het bepalen van zekere uitkomst in een gebeurlijke zaak wil wegnemen. Het is een ongewoon verzoek aan den heiligen God, dat Hij zijnen wil gelieve te openbaren in een zwaar geschil, waaruit men zich niet redden kan, noch door wijnsheid, noch door kunst of enig middel, en daar echter een uitkomst moet plaats hebben wegens de grootheid en den dringenden nood der zaak.

Uit deze beschrijving blijkt, dat het lot gebruikt mag worden, gelijk het ook de heiligen gebruikt hebben. Alron moest da loten werpen over de twee bokken, en lot voor den reine en een lot voor den weggaanden bok. Volgens Gods bevel geschiedde die verdeling van het beloofde land door het lot. Manthias werd door het lot tot een apostel verkozen. Doch tegelijk is openbaar dat het lot heilig is, dat God het op een bijzondere wijze bestiert, onidekende daardoor zijn wil en believen. Salomo zegt: „Het lot wordt in den schoot geworpen, maar het gehele beleid is van den Heere.” Waarom het ook een godsdienstig werk is, aangezien in zijn gebruik een verzoek en hede tot God geschiedt. De heiligen zelf hebben het lot gebruikt met nevensgaande aanroeping van Gods heiligen naam. De apostelen baden en reiden; „Heere, Gij Kommer der herten, wijs Gij van deze twee eenen aan, dien Gij verkoren hebt, om te ontvangen het lot dezer bediening en des apostelschaps,” en zij wierpen hunne loten. Waaruit blijkt, dat door het lot een uitkomst verwacht wordt, welke strekt tot Gods heerlijkheid.